

Arrest

nr. 175 088 van 21 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Ten aanzien van A.-K.S.Z.A.:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een sjiïet van Arabische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Khadimiya, Bagdad (Centraal-Irak). U woonde er afwisselend in Al Alqeelat en in Bestan Alawi. Sinds 2005 à 2006, en dit tot uw vertrek uit Irak in 2015, woonde u in Bestan Alawi. Tot uw vertrek uit Irak woonde u samen met uw echtgenote A.H.Z.A.M. (O.V. X) en uw drie kinderen M., H. (O.V. X) en Z. (O.V. X) uw moeder, uw broers Mo. en S. en uw zus F.. Na uw middelbare begon u te

werken in jullie winkeltje waar schoomateriaal verkocht werd. Later werkte u als taxichauffeur en dit tot de val van het regime in 2003. Vervolgens werkte u af en toe op de markt als koerier.

In 2009 zou u als bodyguard zijn aangesteld van Mustafa Abdelmajid Habib, algemene voorzitter bij dienst "Internationale relaties en samenwerking" bij het ministerie voor Jeugd en Sport en tevens lid van Al Dawaa en Tilaf Dawlat al Qanun. Mustafa zou uw oom, H.A.M., een Iraakees met Duitse nationaliteit die na de val van het regime naar Irak was teruggekeerd en werkzaam was als onderdirecteur op de dienst "begeleiding en planning" bij het ministerie van Jeugd en Sport, gevraagd hebben of hij mensen kende die te vertrouwen was en als bodyguard voor hem kon werken. Op 1 september 2009 ging u zich, samen met uw broer S.Z.A. en uw neef A.A.A., aanmelden voor de functie van bodyguard. Na een gesprek met Mustafa werden jullie alle drie aangenomen. Uw broer hield het na een maand voor bekeken terwijl uw neef na een jaar zijn werk als bodyguard stopzette. Zelf bleef u onafgebroken verderwerken als bodyguard van Mustafa tot uw vertrek uit Irak. In 2013 werd Mustafa ondertussen aangesteld als algemene voorzitter van het directoraat "planning en begeleiding" bij hetzelfde ministerie.

Op 10 of 12 augustus 2015 vond u bij 's morgensvroeg bij u thuis een brief van Jabat al Nusra. Deze brief was persoonlijk aan u gericht en u werd gevraagd met hen te samen te werken en hen te helpen. U overhandigde deze brief aan aqid W., de bewaker van uw buurman, T.A.B., adviseur van de staatsveiligheid, in de hoop meer informatie te krijgen over de organisatie Jabat al Nusra. U sprak voorts ook twee collega's aan maar geen van hen had al over Jabat al Nusra gehoord. Later die dag vernam u via de aqid dat u de brief niet serieus moest nemen, dat het misschien een grapje was. Hij verklaarde dat deze organisatie wel bestond maar dat ze niet actief waren. U besloot vervolgens gewoon uw werkzaamheden verder te zetten. Op 25 augustus 2015 werd u tijdens uw werk gebeld door een onbekende persoon die zich kenbaar maakte als degene die u eerder de brief had gestuurd. Hij vroeg u informatie te verzamelen en door te geven over de trajecten die mensen werkzaam op het ministerie aflegden, i.c. waar gingen ze naartoe, wanneer vertrokken ze, wanneer kwamen ze terug, Er werd u beloofd dat u goed zou betaald worden voor deze informatie. U werd er tot slot op gewezen dat u de neef bent van sheikh J.A.K. en dat het geweten is dat leden van de A.K.-subclan gekend staan als tegenstanders van het regime. U probeerde uw gesprekspartner af te wimpelen en probeerde wat tijd te winnen door hem erop te wijzen dat u eerst een opleiding diende te volgen, daarna een paar dagen zou uitrusten en vervolgens wel zou zien. U had echter niet de intentie de gevraagde informatie door te geven maar besloot toen reeds om zo snel mogelijk het land te verlaten. U probeerde diezelfde avond nog opnieuw contact te nemen met de persoon die u had opgebeld maar het telefoonnummer was afgesloten.

U begon uw vertrek uit Irak voor te bereiden en op 14 september 2015 verliet u, samen met uw echtgenote, uw twee minderjarige zonen H. en Z. en een neef van uw echtgenote, K.A.-H.A.A.M. (O.V. 8.133.248) Irak en reisde op legale wijze naar Turkije. Vervolgens reisde u via Griekenland en de Balkanroute verder naar België waar u op 28 september 2015 aankwam. U, alsook uw familieleden, dienden op 29 september 2015 een asielaanvraag in in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer : uw identiteitskaart, de identiteitskaarten van uw echtgenote en uw twee zonen, uw nationaliteitsbewijs, de nationaliteitsbewijzen van uw echtgenote en uw twee zonen, een badge van uw werk als bodyguard, een identiteitskaart van het ministerie van binnenlandse zaken, een kieskaart, kleurencans van attesten betreffende het bezit van wapens, een kopie van uw voedselrantsoenkaart, een kopie van uw woonstkaart, uw huwelijksakte, een kleurenkopie van de overlijdensakte op naam van uw vader, een certificaat betreffende uw studies middelbaar onderwijs, een kopie van een aanwervingsattest, d.d. 2/12/2010, kopie van een aanwervingsattest, d.d. 22/10/2010, een kopie van een attest van de instelling "bewaking van personen en gebouwen", een kopie van een attest van de brigadegeneraal, een kopie van een attest ivm een opleiding die u volgde + lijst met namen van de deelnemers waaronder uw naam, een attest ivm de laatste opleiding die u volgde in Abu Graib + een lijst met namen van de deelnemers, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort en kopieën van de eerste pagina's van de paspoorten van uw echtgenote en uw twee zoontjes. Op 31 maart 2016 bezorgde u het CGVS nog kleurenprints van uw volledige reispas alsook van de volledige reispas van uw echtgenote.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

U verklaarde Irak te hebben verlaten uit vrees voor repressailles nadat u niet inging op een vraag tot samenwerking met Jabat al Nusra. U verklaarde eerst een brief bij u thuis te hebben gevonden waarin u werd gevraagd met hen samen te werken. Een tweetal weken later werd u opgebeld door de schrijver van de brief en kreeg u meer informatie over wat precies van u verlangd werd.

Het mag vooreerst toch verbazen dat u van bij het eerste directe contact met iemand van Jabat al Nusra te horen kreeg wat zij precies van u wilden. U verklaarde dat u op 25 augustus 2015 werd opgebeld en werd meegedeeld dat u informatie over de trajecten/verplaatsingen van personeelsleden diende te verzamelen en door te geven (zie gehoorverslag CGVS p. 25 en 26). Ook al werd u op dat moment niet verduidelijkt van welke personeelsleden precies deze informatie moest verzamelen en werd u evenmin duidelijk gemaakt waarom u deze informatie moest verzamelen, er kan toch worden verondersteld dat de organisatie zich eerst zou willen vergewissen van uw houding ten aanzien van het ministerie, zijn personeelsleden en de Iraakse overheid in het algemeen om alzo een inschatting te kunnen maken van uw eventuele loyaliteit en bereidheid tot samenwerking met hen alvorens u reeds tot op zekere hoogte te verduidelijken wat ze van u wilden. Dat geen rekening werd gehouden met het eventuele risico dat u mogelijks uw oversten en collega's zou inlichten en zo het plan van Jabat al Nusra van bij aanvang zou kunnen dwarsbomen, is niet aannemelijk. Dat uw loyaliteit niet werd nagegaan mag eens te meer verbazen gezien uw verklaringen dat u er tijdens het telefoongesprek op werd gewezen dat de A.K.-subclan gekend staat als tegenstanders van het huidige regime (zie gehoorverslag CGVS p. 25, 27 en 28), terwijl u, die eveneens behoort tot deze subclan, al ruim 5 jaar voor de overheid werkte in uw functie als bodyguard. Het loutere feit dat u behoort tot een subclan die als tegenstanders van de regering gekend staat, wil immers niet zeggen dat u ook persoonlijk de mening van de subclan aanhangt.

Voorts is het ook opmerkelijk dat u, op basis van het telefoontje dat u kreeg, er direct van uitging dat de organisatie van plan was om de hoge functionarissen van het ministerie te vermoorden alsook hun bewakers en dan ook direct besliste het land te verlaten. U hoorde pas voor het eerst over Jabat al Nusra toen u thuis een brief van hem vond. U heeft nadien bij een aantal personen rondgevraagd maar niemand zou u meer uitleg over deze organisatie hebben kunnen geven. Uw collega's op het werk hadden nog nooit van deze organisatie gehoord terwijl de bewaker van uw buurman u had meegedeeld dat deze groepering niet actief was en de brief waarschijnlijk een grap betrof (zie gehoorverslag CGVS p. 22 ev). Op basis waarvan het dan voor u direct duidelijk was dat het geen spelletje was en u besepte dat u werd gevraagd mee te werken aan ernstige misdaden (zie gehoorverslag CGVS p. 28) is geenszins duidelijk. Blijkt immers dat u op het moment dat u werd gebeld geen enkele informatie had over Jabat al Nusra en ook nadien heeft u geen enkele poging gedaan u nog bijkomend te informeren over deze organisatie en hun activiteiten. U blijkt zelfs tot op heden niets over deze groepering te weten (zie gehoorverslag CGVS p. 26 en 27). Gezien u uit vrees voor deze organisatie beweerde uw land van herkomst te zijn ontvlucht is het wel opmerkelijk dat u niets concreets over deze organisatie kan zeggen.

Dit terzijde, gezien u er direct van overtuigd was dat deze organisatie slechte bedoelingen had en van plan was op basis van de informatie die ze van u vroegen de (hoge) functionarissen van het ministerie alsook hun bewakers te vermoorden, mag het voorts ook ten zeerste verbazen dat u niemand van de personeelsleden van het ministerie verwittigde van hetgeen u meemaakte en het eventuele gevaar dat zij, naar uw mening, liepen. Het loutere feit dat u besliste de gevraagde informatie niet door te geven, betekent immers niet dat het personeel van het ministerie geen gevaar meer liep. De kans dat Jabat al Nusra ook via andere werknemers probeerde de gevraagde informatie te verkrijgen, is immers niet uitgesloten. Het is dan ook volstrekt onbegrijpelijk dat u niemand van het personeel op de hoogte bracht zodat zij, desnoods preventief, bepaalde veiligheidsmaatregelen konden treffen. U bleef nochtans gedurende 10 dagen verderwerken nadat u werd opgebeld én ook nadat u uw werk stopzette bleef u nog een tiental dagen in Irak alvorens te vertrekken. U had dus nog meer dan tijd genoeg om uw collega's in te lichten van hetgeen u meemaakte en hen deelgenoot te maken van uw vermoedens over het gevaar dat ze liepen. U hiernaar gevraagd stelde u dat het voor u het belangrijkste was om zelf niet betrokken te geraken en met een propere agenda uw land te kunnen verlaten (zie gehoorverslag CGVS p. 29). Hoe dit verhinderd zou worden indien u wel de personeelsleden van het ministerie inlichtte is geenszins duidelijk.

Bovendien blijkt u ook na uw vlucht niemand van uw voormalige collega's te hebben ingelicht of gewaarschuwd ook al heeft u tot op heden nog contacten met een aantal van hen in Irak (zie gehoorverslag CGVS p. 16 en 30). U merkte hierbij op dat u er met uw collega's niet over durft praten uit schrik voor uw familie die nog in Irak verblijft (zie gehoorverslag CGVS p. 30). Uw uitleg kan niet weerhouden worden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat niemand van uw familie ooit problemen kende, ook niet sinds uw vertrek. Het is trouwens zeer merkwaardig dat Jabat al Nusra op geen enkele manier nog contact met u heeft proberen nemen en / of naar u is komen zoeken sinds u door hen werd gebeld op 25 augustus 2015. Gezien u had afgesproken dat u nog zou zien nadat uw opleiding afgelopen was en u nadien een paar dagen rust had genomen (zie gehoorverslag CGVS p. 25), kan logischerwijs toch verondersteld worden dat u na enige tijd opnieuw zou gecontacteerd worden in het kader van de gevraagde samenwerking. Er gebeurde echter niets meer, niemand kwam naar u vragen en ook uw familie kende tot op heden hierdoor geen problemen (zie gehoorverslag CGVS p. 30).

Ze weten nochtans waar u woonde en dat ze zouden weten dat u niet meer in het land bent blijkt ook nergens uit uw verklaringen. U hierop gewezen en om een verklaring gevraagd, stelde u dat ze misschien iemand anders vonden en u niet meer nodig hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 30). Concrete elementen ter ondersteuning van deze loutere bewering brengt u evenwel niet aan. Ook al zou het inderdaad zou zijn dat ze u niet meer nodig hebben om hen de gevraagde informatie te bezorgen, feit blijft dat Jabat al Nusra u sinds 25 augustus 2015 niet meer probeerde te contacteren. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan uw beweerde voor vervolging.

Bijkomend dient nog te worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorlegt ter staving van de problemen die u met Jabat al Nusra beweert te hebben gekend en dat uw echtgenote nagenoeg totaal onwetend blijkt over uw functie en uw voorgehouden problemen (zie gehoorverslag CGVS Z. dd.31/03/2016, p. 6-8, 14-17). Vaststellingen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen.

Gezien geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, heeft u geenszins weten te overtuigen dat u Irak omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, diende te verlaten, dan wel dat u er omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, actueel niet zou kunnen terugkeren. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 18/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, kunnen u worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen andere licht werpen op voorgaande bevindingen. De identiteitsstukken van u en uw gezinsleden, i.c. de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen en de kopieën van de eerste pagina's van jullie reispassen, uw kiezerskaart, de kopieën van uw voedselrantsoenkaart en woonkaart, uw huwelijksakte alsook het attest betreffende uw studies middelbaar onderwijs bevestigen louter de persoonsgegevens van u en uw gezinsleden alsook jullie herkomst uit Bagdad, uw burgerlijke staat en uw opleidingsniveau doch deze feiten staan in voorgaande niet ter discussie. De overlijdensakte op naam van uw vader toont enkel aan dat uw vader om het leven kwam. Dit wordt op zich ook niet betwist maar heeft geen uitstaans met uw asielmotieven. De prints van de paspoorten van uzelf en uw echtgenote die u na uw gehoor nog toevoegde aan uw dossier bevestigen eveneens jullie persoonsgegevens alsook het moment waarop jullie Irak hebben verlaten. De overige door u voorgelegde stukken hebben tot slot enkel betrekking op uw werkzaamheden die ook niet in vraag worden gesteld. Ofschoon uw werkzaamheden op zich niet ter discussie staan dienen toch een aantal opmerkingen te worden gemaakt betreffende de twee werkbadges die u voorlegde. Zo is het toch opmerkelijk dat op de identificatiebadge van het Ministerie van Binnenlandse Zaken een foute geboortedatum staat vermeld, i.c. 12/10/1975 terwijl u op 25/10/1975 zou zijn geboren. Voorts blijkt dat de geldigheid van deze badge verliep op 31/3/2015 terwijl u nochtans beweerde dat u tot 5/9/2015 aan de slag bleef (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Wat voorts uw badge van het ministerie van Jeugd en Sport betreft, moet worden vastgesteld dat dit een loutere geplastificeerde kleurenkopie betreft waarvan bovendien de randen van de voor- en achterkant van de badge niet overeenkomen. Deze badge kan door eender wie zijn gemaakt en de authenticiteit kan dan ook niet worden nagegaan. De vaststelling dat er bovendien een schrijffout vermeld staat op de badge – er staat “temprary ID” in plaats van “temporary ID” vermeld – maakt dat de authenticiteit eens te meer in vraag kan worden gesteld. Voorgaande volstaat niet om uw werkzaamheden in het geheel te weerleggen, doch doet wel vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw beweringen tot september 2015 als bodyguard bij het ministerie van Jeugd en Sport te hebben gewerkt wat op zich dan weer bijkomend afbreuk doet aan de waarachtigheid van uw asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet

op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van uw echtgenote haar neef K.A.-H.A.A.M. werd door de Commissaris-generaal nog geen beslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Ten aanzien van A.-H.Z.A.M.:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een sjiitische moslima te zijn van Arabische origine. U verklaarde afkomstig te zijn uit Jamia-wijk. U ging naar school tot het vierde jaar lager onderwijs. Na uw huwelijk in 1997 ging u bij uw echtgenoot, A.-K.S.Z.A. (O.V. 8.133.237) en zijn familie wonen. Jullie woonden afwisselend in Al Qeelat en Bestan Alawi. U en uw echtgenoot kregen samen drie kinderen, M., Z. (O.V. 8.133.237) en H. (O.V. 8.133.237). U heeft nooit gewerkt in Irak. Sinds 2009 zou uw echtgenoot als lijfwacht van belangrijke personen binnen de overheid zijn beginnen werken. U weet niet voor wie hij als lijfwacht werkte. Uw echtgenoot zou u nooit iets over zijn werk hebben verteld en evenmin zou hij u hebben ingelicht over de problemen die hij in Irak kende. Irakese mannen praten niet over zo'n zaken met vrouwen, zo stelde u. Begin september 2015 zou uw echtgenoot op een dag zijn thuisgekomen en u hebben meegedeeld dat zijn leven in gevaar was en dat hij zou vertrekken. Hij zou u ook verteld hebben dat u zich moest klaarmaken als u met hem meewilde. U zou uw echtgenoot gevraagd hebben waarom jullie moesten vertrekken en waarom dit zo snel moest gebeuren temeer daar u het huwelijk van uw dochter M. aan het voorbereiden was. U zou enkel weten dat uw man werd bedreigd. Wat er precies gebeurde of waarom jullie zo snel moesten vertrekken, daarover wilde uw echtgenoot u niets vertellen. Tot op heden heeft u hierover geen duidelijkheid. U verliet, samen met uw echtgenoot, uw twee minderjarige zoontjes en uw neef K.A.-H.A.A.M. (O.V. 8.133.248) Irak op 14 september 2015. Jullie reisden per vliegtuig naar Turkije en vervolgden via Griekenland en de Balkan-route jullie reis tot in België. Jullie kwamen op 28 september 2015 in België aan en diende op 29 september 2015 een asielaanvraag in. Uw zus Ha. verblijft eveneens in België. Zij kwam in 2009 naar België via gezinshereniging. Uw echtgenoot legde verschillende documenten neer ter staving van zijn relaas, hierbij ook uw nationaliteitsbewijs en identiteitskaart, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort en prints van uw volledige reispas.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich in het kader van uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven aangehaald door uw echtgenoot in het kader van uw asielaanvraag. In hoofde van uw echtgenoot werd door de Commissaris-generaal besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien u zich integraal baseert op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw echtgenote, zelf geen eigen persoonlijke problemen kende én zelfs uitdrukkelijk verklaarde geen persoonlijke schrik te hebben ingeval van een terugkeer naar Irak (zie gehoorverslag CGVS p. 15 en 17), kan ook in uw hoofde niet besloten worden tot toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Daar u geen eigen asielmotieven aanhaalt kan in casu volstaan met een verwijzing naar de motieven weergegeven in de weigeringsbeslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot. Deze beslissing luidt als volgt :

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

U verklaarde Irak te hebben verlaten uit vrees voor repressailles nadat u niet inging op een vraag tot samenwerking met Jabat al Nusra. U verklaarde eerst een brief bij u thuis te hebben gevonden waarin u werd gevraagd met hen samen te werken. Een tweetal weken later werd u opgebeld door de schrijver van de brief en kreeg u meer informatie over wat precies van u verlangd werd.

Het mag vooreerst toch verbazen dat u van bij het eerste directe contact met iemand van Jabat al Nusra te horen kreeg wat zij precies van u wilden. U verklaarde dat u op 25 augustus 2015 werd opgebeld en werd meegedeeld dat u informatie over de trajecten/verplaatsingen van personeelsleden diende te verzamelen en door te geven (zie gehoorverslag CGVS p. 25 en 26). Ook al werd u op dat moment niet

verduidelijkt van welke personeelsleden precies deze informatie moest verzamelen en werd u evenmin duidelijk gemaakt waarom u deze informatie moest verzamelen, er kan toch worden verondersteld dat de organisatie zich eerst zou willen vergewissen van uw houding ten aanzien van het ministerie, zijn personeelsleden en de Iraakse overheid in het algemeen om alzo een inschatting te kunnen maken van uw eventuele loyaliteit en bereidheid tot samenwerking met hen alvorens u reeds tot op zekere hoogte te verduidelijken wat ze van u wilden. Dat geen rekening werd gehouden met het eventuele risico dat u mogelijks uw oversten en collega's zou inlichten en zo het plan van Jabat al Nusra van bij aanvang zou kunnen dwarsbomen, is niet aannemelijk. Dat uw loyaliteit niet werd nagegaan mag eens te meer verbazen gezien uw verklaringen dat u er tijdens het telefoongesprek op werd gewezen dat de A.K.-subclan gekend staat als tegenstanders van het huidige regime (zie gehoorverslag CGVS p. 25, 27 en 28), terwijl u, die eveneens behoort tot deze subclan, al ruim 5 jaar voor de overheid werkte in uw functie als bodyguard. Het loutere feit dat u behoort tot een subclan die als tegenstanders van de regering gekend staat, wil immers niet zeggen dat u ook persoonlijk de mening van de subclan aanhangt.

Voorts is het ook opmerkelijk dat u, op basis van het telefoontje dat u kreeg, er direct van uitging dat de organisatie van plan was om de hoge functionarissen van het ministerie te vermoorden alsook hun bewakers en dan ook direct besliste het land te verlaten. U hoorde pas voor het eerst over Jabat al Nusra toen u thuis een brief van hem vond. U heeft nadien bij een aantal personen rondgevraagd maar niemand zou u meer uitleg over deze organisatie hebben kunnen geven. Uw collega's op het werk hadden nog nooit van deze organisatie gehoord terwijl de bewaker van uw buurman u had meegedeeld dat deze groepering niet actief was en de brief waarschijnlijk een grap betrof (zie gehoorverslag CGVS p. 22 ev). Op basis waarvan het dan voor u direct duidelijk was dat het geen spelletje was en u besepte dat u werd gevraagd mee te werken aan ernstige misdaden (zie gehoorverslag CGVS p. 28) is geenszins duidelijk. Blijkt immers dat u op het moment dat u werd gebeld geen enkele informatie had over Jabat al Nusra en ook nadien heeft u geen enkele poging gedaan u nog bijkomend te informeren over deze organisatie en hun activiteiten. U blijkt zelfs tot op heden niets over deze groepering te weten (zie gehoorverslag CGVS p. 26 en 27). Gezien u uit vrees voor deze organisatie beweerde uw land van herkomst te zijn ontvlucht is het wel opmerkelijk dat u niets concreets over deze organisatie kan zeggen.

Dit terzijde, gezien u er direct van overtuigd was dat deze organisatie slechte bedoelingen had en van plan was op basis van de informatie die ze van u vroegen de (hoge) functionarissen van het ministerie alsook hun bewakers te vermoorden, mag het voorts ook ten zeerste verbazen dat u niemand van de personeelsleden van het ministerie verwittigde van hetgeen u meemaakte en het eventuele gevaar dat zij, naar uw mening, liepen. Het loutere feit dat u besliste de gevraagde informatie niet door te geven, betekent immers niet dat het personeel van het ministerie geen gevaar meer liep. De kans dat Jabat al Nusra ook via andere werknemers probeerde de gevraagde informatie te verkrijgen, is immers niet uitgesloten. Het is dan ook volstrekt onbegrijpelijk dat u niemand van het personeel op de hoogte bracht zodat zij, desnoods preventief, bepaalde veiligheidsmaatregelen konden treffen. U bleef nochtans gedurende 10 dagen verderwerken nadat u werd opgebeld én ook nadat u uw werk stopzette bleef u nog een tiental dagen in Irak alvorens te vertrekken. U had dus nog meer dan tijd genoeg om uw collega's in te lichten van hetgeen u meemaakte en hen deelgenoot te maken van uw vermoedens over het gevaar dat ze liepen. U hiernaar gevraagd stelde u dat het voor u het belangrijkste was om zelf niet betrokken te geraken en met een propere agenda uw land te kunnen verlaten (zie gehoorverslag CGVS p. 29). Hoe dit verhinderd zou worden indien u wel de personeelsleden van het ministerie inlichtte is geenszins duidelijk.

Bovendien blijkt u ook na uw vlucht niemand van uw voormalige collega's te hebben ingelicht of gewaarschuwd ook al heeft u tot op heden nog contacten met een aantal van hen in Irak (zie gehoorverslag CGVS p. 16 en 30). U merkte hierbij op dat u er met uw collega's niet over durft praten uit schrik voor uw familie die nog in Irak verblijft (zie gehoorverslag CGVS p. 30). Uw uitleg kan niet weerhouden worden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat niemand van uw familie ooit problemen kende, ook niet sinds uw vertrek. Het is trouwens zeer merkwaardig dat Jabat al Nusra op geen enkele manier nog contact met u heeft proberen nemen en / of naar u is komen zoeken sinds u door hen werd gebeld op 25 augustus 2015. Gezien u had afgesproken dat u nog zou zien nadat uw opleiding afgelopen was en u nadien een paar dagen rust had genomen (zie gehoorverslag CGVS p. 25), kan logischerwijs toch verondersteld worden dat u na enige tijd opnieuw zou gecontacteerd worden in het kader van de gevraagde samenwerking. Er gebeurde echter niets meer, niemand kwam naar u vragen en ook uw familie kende tot op heden hierdoor geen problemen (zie gehoorverslag CGVS p. 30). Ze weten nochtans waar u woonde en dat ze zouden weten dat u niet meer in het land bent blijkt ook nergens uit uw verklaringen. U hierop gewezen en om een verklaring gevraagd, stelde u dat ze misschien iemand anders vonden en u niet meer nodig hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 30). Concrete elementen ter ondersteuning van deze loutere bewering brengt u evenwel niet aan. Ook al zou

het inderdaad zou zijn dat ze u niet meer nodig hebben om hen de gevraagde informatie te bezorgen, feit blijft dat Jabat al Nusra u sinds 25 augustus 2015 niet meer probeerde te contacteren. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan uw beweerde voor vervolging.

Bijkomend dient nog te worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorlegt ter staving van de problemen die u met Jabat al Nusra beweert te hebben gekend en dat uw echtgenote nagenoeg totaal onwetend blijkt over uw functie en uw voorgehouden problemen (zie gehoorverslag CGVS Z. dd. 31/03/2016, p. 6-8, 14-17). Vaststellingen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen.

Gezien geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, heeft u geenszins weten te overtuigen dat u Irak omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, diende te verlaten, dan wel dat u er omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, actueel niet zou kunnen terugkeren. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 18/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, kunnen u worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen andere licht werpen op voorgaande bevindingen. De identiteitsstukken van u en uw gezinsleden, i.c. de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen en de kopieën van de eerste pagina's van jullie reispassen, uw kiezerskaart, de kopieën van uw voedselrantsoenkaart en woonstkaart, uw huwelijksakte alsook het attest betreffende uw studies middelbaar onderwijs bevestigen louter de persoonsgegevens van u en uw gezinsleden alsook jullie herkomst uit Bagdad, uw burgerlijke staat en uw opleidingsniveau doch deze feiten staan in voorgaande niet ter discussie. De overlijdensakte op naam van uw vader toont enkel aan dat uw vader om het leven kwam. Dit wordt op zich ook niet betwist maar heeft geen uitstaans met uw asielmotieven. De prints van de paspoorten van uzelf en uw echtgenote die u na uw gehoor nog toevoegde aan uw dossier bevestigen eveneens jullie persoonsgegevens alsook het moment waarop jullie Irak hebben verlaten. De overige door u voorgelegde stukken hebben tot slot enkel betrekking op uw werkzaamheden die ook niet in vraag worden gesteld. Ofschoon uw werkzaamheden op zich niet ter discussie staan dienen toch een aantal opmerkingen te worden gemaakt betreffende de twee werkbadges die u voorlegde. Zo is het toch opmerkelijk dat op de identificatiebadge van het Ministerie van Binnenlandse Zaken een foute geboortedatum staat vermeld, i.c. 12/10/1975 terwijl u op 25/10/1975 zou zijn geboren. Voorts blijkt dat de geldigheid van deze badge verliep op 31/3/2015 terwijl u nochtans beweerde dat u tot 5/9/2015 aan de slag bleef (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Wat voorts uw badge van het ministerie van Jeugd en Sport betreft, moet worden vastgesteld dat dit een loutere geplastificeerde kleurenkopie betreft waarvan bovendien de randen van de voor- en achterkant van de badge niet overeenkomen. Deze badge kan door eender wie zijn gemaakt en de authenticiteit kan dan ook niet worden nagegaan. De vaststelling dat er bovendien een schrijffout vermeld staat op de badge – er staat “temprary ID” in plaats van “temporary ID” vermeld – maakt dat de authenticiteit eens te meer in vraag kan worden gesteld. Voorgaande volstaat niet om uw werkzaamheden in het geheel te weerleggen, doch doet wel vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw beweringen tot september 2015 als bodyguard bij het ministerie van Jeugd en Sport te hebben gewerkt wat op zich dan weer bijkomend afbreuk doet aan de waarachtigheid van uw asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een

ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van uw neef K.A.-H.A.A.M. werd door de Commissaris-generaal nog geen beslissing genomen. Dat uw zus Ha. via gezinshereniging een verblijfsvergunning heeft in België kan geen ander licht werpen op voorgaande, temeer daar elke asielaanvraag dan wel aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsstatus individueel en op eigen merites dient te worden beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 1, A, (2), eerste alinea van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In onderhavig verzoekschrift stellen verzoekers als volgt:

“De motivering van de Commissaris Generaal is als volgt in de bestreden beslissing:

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan gesloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoekers zijn afkomstig van Bagdad.

De verwerende partij haalt in haar beslissing aan dat er geen gevaar is voor de burgers in Irak.

De ambtsberichten van 13.10.2015 van de Nederlandse Ministerie van Buitenlandse zaken geeft aan dat :

*Bagdad blijft de **zwaarst getroffen** provincie van Irak voor wat betreft aantallen burgerdoden. In de periode 11 december 2014 tot en met 30 april 2015 kwamen minstens 1586 burgers door geweld om het leven en raakten er minstens 4138 burgers gewond. Naast conflict-gerelateerd geweld was er in de provincie Bagdad ook sprake van crimineel of sektarisch gemotiveerd geweld, waarbij burgers het slachtoffer zijn geworden. Zo werden er in Bagdad in tegenstelling tot de andere beschreven provincies veel overvallen, schietincidenten en ontvoeringen gerapporteerd. Hoewel er regelmatig gerapporteerd wordt dat bepaalde criminele acties, zoals ontvoeringen, toe te schrijven zijn aan mannen in militaire uniformen (met name in Bagdad maar ook in andere provincies), dient hierbij de kanttekening gemaakt te worden dat burgers vrij eenvoudig aan militaire uniformen kunnen komen. De identiteit van de daders is onbekend.*

De focus van de verschillende Iraakse veiligheidstroepen en PMF ligt bij contra- terroristische acties en maatregelen, bijvoorbeeld door hun inzet in de gebieden waar direct strijd geleverd wordt tegen ISIS. Door beperkte capaciteit op het gebied van ordehandhaving is er ruimte ontstaan voor criminelen om hun activiteiten verder uit te breiden.

Gewapende sjiitische milities waren net als in de vorige verslagperiode zichtbaar aanwezig in de stad, voor zover bekend betreft het hier in ieder geval Kata'ib Hezbollah, de Badr organisatie en Asaib Ahl al-Haq. De situatie dat zij in de sjiitische buitenwijken van de stad de veiligheid bewaken en daar in grote mate onafhankelijk in zijn, lijkt in de verslagperiode niet veranderd te zijn. Zij hadden op verschillende plekken in de stad waar sjiieten de meerderheid vormen controleposten opgesteld. Het is onbekend of deze controleposten de bewegingsvrijheid van individuele burgers ernstig beperken. Evenmin is bekend of de sjiitische milities systematische huiszoekingen verrichtten in het kader van het bewaken van de veiligheid.

De militie Kata'ib Hezbollah raakte in september 2015 slaags met de federale veiligheidstroepen in het centrum van de stad, waarbij aan beide zijden slachtoffers vielen.

In tegenstelling tot de vorige verslagperiode beperkt het geweld gericht tegen burgers zich niet langer tot wijken waar de sjiieten de meerderheid vormen. De (zelfmoord)aanslagen die dagelijks plaatsvinden in

de stad worden zowel in sjiitische, als in soennitische en religieus gemengde wijken gepleegd. Er zijn dagelijks aanslagen waarbij per aanslag een relatief klein aantal burgers om het leven komt. Deze aanslagen worden veelal niet opgeëist en de daders worden veelal niet opgespoord. Hoewel de grote meerderheid van de aanslagen gericht is op burgers, kwamen bij dergelijke aanslagen ook politieagenten en Sahwa-leden⁸⁷ om het leven. Waar ISIS in andere provincie ook de Iraakse veiligheidsorganisaties tot doel had, leken de aanslagen in Bagdad niet gericht te zijn op overheidspersoneel of –gebouwen. Ook worden er dagelijks lijken gevonden in de stad van personen die door geweld om het leven zijn gebracht. Deze moorden lijken meer sektarisch of crimineel gemotiveerd te zijn. Daarnaast zijn er in de verslagperiode meerdere aanslagen in de stad gepleegd waarbij grote aantallen burgers om het leven kwamen. Een aantal hiervan is door ISIS opgeëist.

In mei 2015 nam het sektarische geweld toe tijdens een aantal sjiitische feestdagen waar duizenden pelgrims uit verschillende provincies aan deelnamen. Zij werden het doelwit van een aantal gerichte aanvallen, waarbij dodelijke slachtoffers zijn gevallen. Echter, ook de pelgrims zelf gebruikten geweld. Zo staken op 14 mei 2015 pelgrims een soennitisch religieus gebouw in de wijk Adhamiya (soennitische meerderheid) in brand waarbij doden vielen.

In de verslagperiode vonden er bijna elke maand aanslagen plaats waarbij een groot aantal burgers slachtoffer werd. Uit het aantal grote aanslagen met veel burgerslachtoffers is af te leiden dat ISIS nog altijd in staat is dergelijke gerichte aanslagen uit te voeren in de hoofdstad. Onderstaand volgen enkele voorbeelden.

Op 28 mei 2015 vonden er bomaanslagen plaats op twee hotels in de stad, waarbij ten minste veertien personen omgekomen zijn en tientallen gewond zijn geraakt. De aanslagen zijn de volgende dag opgeëist door ISIS.

Op 12 juli 2015 heeft ISIS opnieuw een aantal gecoördineerde bomaanslagen in de stad gepleegd, ditmaal in het noorden van de stad, waar de meerderheid sjiitisch is. Bij deze aanslagen zijn ten minste twintig doden gevallen.

Ruim een week later, op 21 juli 2015, waren er bij aanslagen in de hoofdstad opnieuw veel burgerslachtoffers te betreuren. Bij één aanslag in de gemengde wijk New Baghdad kwamen ten minste 22 personen om het leven, terwijl er diezelfde dag bij een aantal kleinere aanslagen in totaal 14 burgers omkwamen. Ook de dag erna vielen er bij een aantal kleinere aanslagen in totaal ten minste 14 doden.

Op 13 augustus 2015 werd de sjiitische wijk Sadr City opgeschrikt door een grote aanslag op een markt. Hierbij zijn naar schatting ten minste 45 mensen omgekomen en ten minste 70 personen gewond geraakt. ISIS heeft de verantwoordelijkheid voor de aanslag opgeëist.

Op 3 oktober 2015 vond er in Bagdad een dubbele zelfmoordaanslag plaats op het Adan-plein in de wijk sjiitische wijk Kadhamiyah, waarbij 24 doden vielen. ISIS heeft de aanslag opgeëist. Twee dagen later vond er opnieuw een aanslag plaats in de hoofdstad. Hierbij zijn 12 doden gevallen. Deze aanslag is niet opgeëist.

In augustus 2015 is het aantal demonstraties sterk toegenomen. Wekelijks wordt er gedemonstreerd, waarbij de grootste demonstraties op vrijdagen op het Tahrir-plein plaatsvinden. Hoewel de demonstraties over het algemeen vreedzaam verlopen, zijn er berichten van enkele ongeregelde heden. Op 29 of 30 augustus 2015 werd een lokaal bekende activist en organisator van demonstraties in de wijk Nieuw- Bagdad doodgeschoten. Het kon niet worden bevestigd dat hij is doodgeschoten vanwege zijn activiteiten, nu bronnen verschillende redenen voor de aanslag noemden. Er werd gedemonstreerd voor betere voorzieningen, voor vervolging van alle daders van het Camp Speicher drama, tegen corruptie en uit steun voor de politieke hervormingen van premier Al-Abadi.

Verwerende partij geeft zelf toe in haar beslissing dat er zeer veel burgers worden gedood door IS/ISIS. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het

bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verwerende partij haalt deze elementen aan in hun beslissing.

Doch bij het nemen van een beslissing wordt hiermee geen rekening gehouden."

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 11 augustus 2012 samen met een aanvullende nota de COI Focus "Irak. De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 en het document "Irak. Vrijwillige terugkeer" bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Per drager brengt verweerder op 19 augustus 2016 samen met een aanvullende nota het document "Irak. Vrijwillige terugkeer" van 24 juni 2016 en de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Per drager brengt verweerder op 22 augustus 2016 samen met een aanvullende nota het document "*Musings on Iraq. Security in Iraq, Aug 8-14, 2016*" van 16 augustus 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers voeren aan dat eerste verzoeker werd bedreigd door Jabat al Nusra. In de bestreden beslissingen wordt verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het niet aannemelijk is dat Jabat al Nusra eerste verzoeker meteen bij het telefonisch contact zou meedelen wat van hem werd verwacht zonder zich te verifiëren van zijn loyaliteit, (ii) eerste verzoeker geen enkele informatie heeft over Jabat al Nusra, (iii) eerste verzoeker de personeelsleden nooit verwittigde van het gevaar dat volgens hem uitging van Jabat al Nusra, terwijl hij vanuit België nochtans nog contact zou hebben met een aantal van zijn collega's in Irak, (iv) noch verzoekers, noch hun familieleden buiten de dreigbrief en het telefonisch contact nooit enig persoonlijk probleem ondervonden in Irak, (v) zij nalaten enig tastbaar en overtuigend bewijs voor te leggen ter staving van de problemen met Jabat al Nusra en tweede verzoekster zelfs nagenoeg onwetend blijkt over de functie en de problemen die eerste verzoeker zou hebben gekend, en (vi) de voorgelegde documenten niet van aard zijn de voorgaande vaststellingen te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in onderhavig verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer voeren tegen de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het asielrelaas van verzoekers niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maken verzoekers vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde (verzoekschrift, p. 4-5), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stukken 7, 9 en 11) als de in het administratief dossier opgenomen (zie map 'Landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied

dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER